

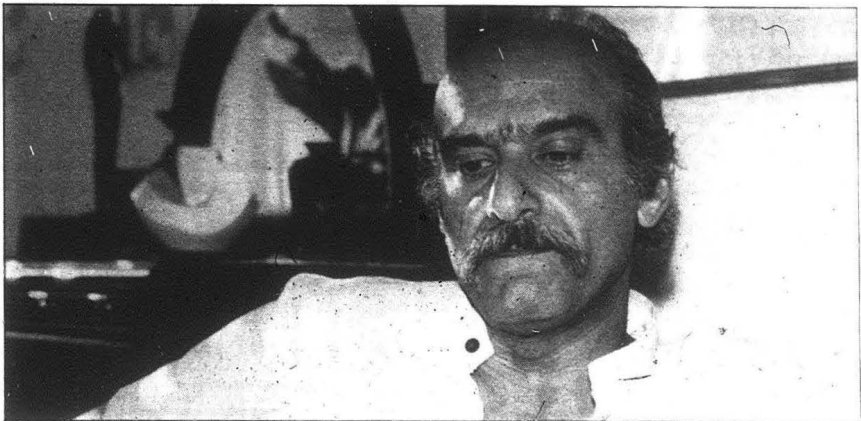
בחירתו של אהרן

בחוך המגבלות של הרומן הפוליטי מצליח בלס לשכנע את קוראיו בכנות מצוקותיו של אהרן אהרן דמות מרנית אמיחה של יהודי עיראקי המחליט להתאסלם ולהישאר במולדתו

זהו אהרן שמעון בלס. יומרה ביתו 165 עמ' "צערנים היינו, הדורני שאיפת גדולות, ועיראק עמדה בראשית דרכה לעצמאית, משיערת בנינו, להעלאת קרנה בקרב האומות". שמעון בלס מחזיר את היראקי, טוב, למחנות הוותק הצעירה של הכותב אינטלקטואלים בעיראק משנות ה-40 ועד סוף שנות ה-60. מלהמת המפרץ התרחשה שבעה שחשפר היה נתון ממילא כהליכי הפקע אחרונים, ואין לה דבר עם ניכוריו ונשואיו, למעט האירוניה, למעט חיוכם הדק של היראקים, המכירים את מהלכם של האירועים כי הכינוי הקהילתי היראקי.

עיראק שה בלס אינה סרטיזציה הנשלטת כרדי ערוץ משופם, אלא מדינה שבה בנינו שאיפה להתעורר, אחיים - לחזור אל סמורת היראק, יער אחים וכעיקר היהודים - להתחבט בין שלה אפשרויות המדינה, שבה אחת בהו קרטיזית והתנגדורל במידה שיוקרה, יחיות, אציות, הדימוים, האומיות ערבית, התאסלמות, או בריחה מכל זה, אל מחנות נעדרו כורח מולטי, אל עיסוק בהיסטוריה, בשיקוף של התקופה ההיסטורית והממורות החברתיות של

יהודי עיראקי המחליט להתאסלם ולהישאר במולדתו

צילום מלי ש... (Caption text partially obscured)

השליש, במקרים בה, בחוך המגבלות הללו, שבלס מכיריו היטב, צריך לקרוא את "זהו אהרן" כביטוי נאמן, ועדור זמורות אסתטיות מרחיקות לכת, של מקום, של תקופה ואנשים שהם ממילא חריגים בכנות הספרותי שלנו.

בחוך המגבלות הללו מצליח בלס לשכנע את קוראיו בכנות מצוקותיו האישיות והאידאולוגיות של אהרן אהרן, ולהתקדם - לרגעים - מן הניסיון לזוהות את הדמויות עם אישים בשוליה של החוויה הפוליטית היראלית של עיראק, ולהתמקד באחריו: דמות טרגית אמתית, מעבר לרובד הציבורי, והו אדם שאינו מצליח לתוך בעשפתו, עיוב ונעוץ, ומוריש גם לבניו את השבר האישיותי שלו, שכולו פרי בחירותיו לא נכונות. כחריז היטיבו לבחור; אפילו קאסם, רע שלואו בתורוץ המטפר בתקופה מאוחרת יותר, הפעיל שהפר ל"חתרו" ולאספר פוליטי וגולה ממולדתו, היטיב לשלוט בגורלו מאהרה, שהוא גולה מכל העולמות האפשריים, אל עבר איראק של אסלאם טהור וראשוני. בסופם של הדברים אהרן

החיו בו שני חברים יוצרים שבהירותיהם היו אחרות, אספר נוסם ייתר על שפתו ועל פעולותיו הספרותיות הענפה והיגר לארצם של הצינים של הוא משרה מתנתת השורר של האחים, ומתנגעע המורדת האמיתית; אלחילה שחוחף הפרת, הרחק מנגדאר, יער ש"שירה על אורת חיה, המכוז בתוכו את הגאווה הברווית והענווה הפלאחית, עדר צוא שישירות נגלים התנגלו בסימטומתיה ושירה ענווה התעורלה באוויר השורר, כאום, מוסלמי, ימצא עצמו חופר בגדלוית שיעית, למרות שתפסת עולמו הכוללת נישא אל האיסלאם המתון, ואחריו סוסו בוחר בהתאסלמות; כאחמד הרזי סוסו, השולל אל הצינית כביטוי מנאטי של ברלנות שבטית, אדיוסטריות, יוכל למצוא גם שלוה אישית וגם אפשרות אמיתית לפעולה, למימוש האחריות הפטריוטית, שאינה אלא הפו המתחזן של האחבה האמיתית שהוא רוחש לגופי מולדתו ולאנשיה. הוא טוב, עירפי אמונתו, לשלם את מחיר הגירווי מקהילתו, וגם לקבל את וואיכה והמשטמה הכרוכות בכך. הוא טועה, כמוהו, משום שאפילו את ורכונותיו אסור לו לשפר בעיראק בחייה, וכתב הור יידעם רק אחיו מותו.

בתוך מציר המספר קווי מתאר כלליים של נופים היסטוריים; ביינו מותו של המלך פייסל ועד לגירושו של חומייני בעיראק, ואת האופן שבו הם מתנגעע כלכל "נורל" גורל ממידת אנוש, גם ממידתם של האנשים האמינים כי כוונה של מתינות אינטלקטו-אלית ליצור סדר הומני כבאוסיות החולכת ומשתלטת על המדינה.

צילום מלי ש... (Caption text partially obscured)